Amr b. Abese –radıyallahu anh-'ın Müslüman olma kıssası ve Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-'in kendisine namaz kılmayı ve abdest almayı öğretmesi.

Amr b. Abese –radıyallahu anh- anlatıyor: Ben cahiliye döneminde insanların sapıklık üzere bulunduğu ve haktan bir paylarının olmadığını biliyordum. Çünkü onlar putlara tapmaktaydılar. Derken Mekke'de bir kişinin ortaya çıktığı ve bazı haberler verdiğini duydum. Derhal bineğimin üstüne atlayıp, onun yanına vardım. Birde baktım ki Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- o sırada gizlenmiş ve kabilesinin ağır baskısı altında bulunuyordu. Bu durumu görünce Mekke'de onun yanına ulaşmanın yolunu arayarak, nezaketle yanına girdim ve: "Sen kimsin? dedim. «Ben bir peygamberim» cevabını verdi. "Peygamber nedir?" dedim. «Beni Allah görevlendirip gönderdi.» dedi. "Allah seni ne ile gönderdi?" dedim. «Akrabaları gözetmek, putları kırmak ve Allah'ı (ibadette) birleyip, ona hiçbir şeyi ortak koşmamak üzere gönderdi.» buyurdu. "Bu hususlarda senin yanında olanlar kimlerdir?" dedim. «Bir hür kişi ile bir köle» cevabını verdi. O sırada yanında sadece Ebu Bekir ile Bilal –radıyallahu anhumâ- vardı- Ben: "Ben de sana tabi olup, uyuyorum." dedim «Sen şu günlerde bunu yapamazsın, buna gücün yetmez. İnsanlarla benim aramdaki durumu görmüyor musun? Sen şimdilik ailenin yanına dön. Ne zaman benim açıktan açığa ortaya çıktığımı duyarsan o zaman yanıma gel» diye buyurdu. Bunun üzerine ailemin yanına geri döndüm. Bir süre sonra Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye hicret etti. Derken Medineli birkaç kimse yanıma geldi. Kendilerine: "Medine'ye göç eden o zat neler söyleyip, anlatıyor?" diye sordum. Bana: "Halk akın akın yanına koşuyor. Kavmi onu öldürmek istedi, ama başaramadılar." diye cevap verdiler. Bunun üzerine Medine'ye gidip, yanına vardım ve "Ya Rasûlallah, beni tanıdın mı?" dedim. «Evet, sen Mekke'de görüştüğüm kimsesin.» diye buyurdu. Tekrar "Ya Rasûlallah! Allah'ın sana bildirdiği ve benim bilmediklerimi bana öğret; bana namazı öğret." dedim. «Sabah namazını kıl. Ardından güneş doğup bir mızrak miktarı yükselinceye kadar namaz kılma. Çünkü güneş doğarken şeytanın iki boynuzu arasından doğar, o sırada kâfirler de güneşe secde ederler. Sonra yine namaz kıl, o vakit kılınacak namaz (melekler tarafından) şahit ve hazır olunan bir namazdır. Bu namazı dikilmiş mızrağın gölgesi azalıp bitinceye/güneş tam tepeye çıkana kadar kıl. Sonra yine namaza ara ver. Çünkü o sırada Cehennemin ateşi tutuşturulur. Zeval vaktinin geçişinden/gölgenin doğuya doğru meyletmesinden sonra yine namaz kıl. Çünkü o vakit kılınacak namaz (melekler tarafından) şahit ve hazır olunan bir namazdır. Bu namazı ikindi (vaktine) kadar kıl. İkindi namazını kıldıktan sonra güneş batıncaya kadar namaza ara ver. Çünkü güneş şeytanın iki boynuzu arasından batar, kâfirler de o zaman güneşe secde ederler» buyurdu. Ben: "Yâ Nebiyyallah! Bana abdestten de bahset." dedim. «İçinizden her kim, abdest suyunu hazırlayıp ağzına burnuna su verir ve burnunu sümkürüp, temizlerse, mutlaka yüzünün, ağzının ve burnunun günahları sakallarının uçlarından dökülür. Sonra dirsekleriyle birlikte ellerini yıkarsa, elinin günahları su ile

beraber parmak uçlarından akar gider. Sonra başını meshederse, başının günahları su ile birlikte saçlarının ucundan dökülür. Sonra topuklarıyla beraber ayaklarını yıkarsa, ayaklarının günahları su ile beraber ayak parmaklarının ucundan akar. Eğer (böylece abdest alan) bu kimse, kalkıp namaz kılar, Allah'a hamd ve senâ eder, onu layık olduğu vasıflarla tekrar tekrar överse ve gönlünü tam anlamıyla Allah'a bağlarsa, mutlaka anasından doğduğu günkü gibi günahlarından arınmış olur.» buyurdu. Amr bin Abese bu hadisi, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sahabelerinden olan Ebû Umâme'ye bunu haber vermişti. Ebû Umâme -radıyallahu anh-; Ey Amr b. Abese, bir işten dolayı bunları yapan kişiye verilen bu büyük mükafatlar konusundaki sözlerini iyi düşün!" ikazında bulundu. Bunun üzerine Amr –radıyallahu anh- "Ey Ebû Umâme! Yaşım ilerledi, kemiklerim zayıfladı, ecelim yaklaştı. Ne Allah'a ne de Rasûlullah'a yalan söylemeye ihtiyacım yok. Ben bu hadisi Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem-'den bir, iki, üç hatta yedi kere işitmemiş olsaydım asla rivayet etmezdim. Ancak ben bu hadisi, bundan da fazla duymuş bulunmaktayım." dedi.

[Sahih Hadis] [Müslim rivayet etmiştir]

Amr b. Abese –radıyallahu anh- bizlere cahiliye devrinde hangi durumda olduğunu ve yüce Allah'ın kendisine nasıl hidayet ettiğini anlatmakta. Cahiliye döneminde kalbinde bir nur taşımaktaydı. İnsanların şirk ve sapıklık içinde olduklarını biliyor, onların sahip olduğu batıl inançlara inanmıyordu. Mekke'de bir zatın çıktığını ve bir takım haberler getirdiğini işitmişti. Hemen bineğine atlayıp Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına gelmişti. O vakit peygamberimiz Kureyş müşriklerinin baskısından endişe duyduğu için davetini gizli yapmaktaydı. Amr b. Abese –radıyallahu anh- şöyle dedi: "Mekke'de onun yanına ulaşmanın yolunu arayarak, nezaketle yanına girdim ve: "Sen kimsin?" dedim. «Ben bir peygamberim.» cevabını verdi. "Peygamber nedir?" dedim. «Beni Allah görevlendirip gönderdi.» dedi. "Allah seni ne ile gönderdi?" dedim. «Akrabaları gözetmek, putları kırmak ve Allah'ı (ibadette) birleyip, ona hiçbir şeyi ortak koşmamak üzere gönderdi.» buyurdu. Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- bu sahabeyi Allah'a davet edip, İslam dininin güzelliklerini açıklamıştır. Öncelikli olarak Allah –Azze ve Celle-'yi birlemeye davet etmiş, ardından güzel ahlâkı açıklamıştır. Akıllı insanlar tarafından bu putların batıl olarak kabul edildiğini zikretmiş, müşriklerin yaptıkları ibadetlerin geçersiz olduğunu beyan etmiştir. Bu sahabe hakkı aramak için Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına gelmişti. Peygamberimiz kendisinin yüce Allah tarafından gönderildiğini haber vererek, "Akrabaları gözetmek" görevi olduğunu kendisine açıklamıştı. Bu öyle güzel bir ahlâktır ki, dönemin müşrikleri peygamberimizin akrabalık bağlarını yıkıp, kopardığını ileri sürüyorlardı. Ne var ki, Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem- bu bağa önem verdiğini ve getirdiği bu dinin böyle emrettiğini açıklamıştır. "Putları kırmak" Bir başka görevinin de Allah Subhanehû ve Teâlâ ile birlikte ibadet olunan putları kırıp, "Allah'ı (ibadette) birleyip, ona hiçbir şeyi ortak koşmamak" olduğunu ifade etmiştir. "Bu hususlarda senin yanında olanlar kimlerdir?" dedim. "Bir hür kişi ile bir köle" cevabını verdi. -O sırada yanında henüz sadece Ebu Bekir ile Bilal –radıyallahu anhumâ- vardı-. Ben:- "Ben de sana tabi olup, uyuyorum." dedim "Sen şu günlerde bunu yapamazsın, buna gücün yetmez." diye buyurdu. Yani, şayet bu sahabe Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına gelip, tabi olursa peygamberimiz onu Mekke müşriklerinden koruyamazdı. Bu yüzden kendisinden kavmine geri dönüp, orada Müslüman olarak kalmasını, bu din güçlenip zuhur edince de yanına tekrardan gelmesini istemiştir. Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- şefkat ve merhamet ile bakarak, bu zayıf sahabenin ezilmesini arzulamamış, kendisine "İnsanlarla benim aramdaki

durumu görmüyor musun?" diye bu hakikati beyan etmiştir. Yani düşmanlarım sayıca benden üstündür. Bana her türlü eziyeti reva görüyorlar. Onlara gücüm yetmiyor. Seni onlara karşı koruyamam, demek istemiştir. «Sen şimdilik ailenin yanına dön. Ne zaman Benim açıktan açığa ortaya çıktığımı duyarsan o zaman yanıma gel.» buyurdu. Müslüman olarak memleketine geri dön, benim açıkça ortaya çıktığımı duyunca bana tekrardan gel. Devamla bu sahabe; "Bunun üzerine ailemin yanına geri döndüm. Haberleri takip ediyordum. Bir süre sonra Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye hicret etti, derken Medineli birkaç kimse yanıma geldi. Kendilerine: "Medine'ye göç eden o zat neler söyleyip, anlatıyor?" diye sordum." İslam dini bu sahabenin kalbine öyle derinlemesine yer etmişti ki sürekli iz sürmeye devam ediyordu. Gelen topluluğa kendi kavminden korktuğu için Müslüman olduğunu gizlercesine bu soruları sormuştu. Bana:- "Halk akın akın yanına koşuyor. Kavmi onu öldürmek istedi, ama başaramadılar" diye cevap verdiler. Bunun üzerine Medine'ye gidip, yanına vardım ve "Ya Rasûlallah, beni tanıdın mı?" dedim. «Evet, sen Mekke'de görüştüğüm kimsesin.» diye buyurdu. Tekrar "Ya Rasûlallah, Allah'ın sana bildirdiği ve benim bilmediklerimi bana öğret" dedim. Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-'e indirilen İslam dininin hükümlerini sormaya başlamış, bilmediği hususları kendisine öğretmesini talep etmiştir. "Bana namaz öğret" diye sorunca Allah Rasûlü: «Sabah namazını kıl.» Yani sabah namazını vaktinde kıl. Ardından güneş doğup bir mızrak miktarı yükselinceye kadar namaza ara ver. Sabah namazı kılındıktan sonra ardından kılınacak başka bir namaz yoktur. Güneşin doğmasından sonra güneş doğana kadar namaz kılınmayacağını emrederek, «Güneş doğup bir mızrak miktarı yükselinceye kadar namaz kılma!» diye buyurmuştur. "Çünkü güneş doğarken şeytanın iki boynuzu arasından doğar" Kâfirler bu vakitte güneşe secde ederler. Bu yüzden Müslüman bir kimsenin bilerek namazını bu vakte kadar ertelemesi ve nafile namazı kılması asla caiz değildir. Takvimlerde bu vakit işrak/güneşin doğuş vakti olarak ifade edilir. İşte Peygamberimiz –sallallahu aleyhi ve sellem- bu vakitte namaz kılarak kâfirlere benzemeyi yasaklamıştır. «Sonra yine namaz kıl, o vakit kılınacak namaz (melekler tarafından) şahit ve hazır olunan bir namazdır.» Gündüz Melekler gelerek, yazar ve bu namazı kılanlara şahit olurlar. «Bu namazı dikilmiş mızrağın gölgesi azalıp bitinceye /güneş tam tepeye çıkana kadar kıl!» Güneş göğün tam ortasında iken zeval, yani gölgenin tam ayak altına denk geldiği vakitte namaz kılma. Bu vaktin süresi iki rekat namaz kılınacak kadar sürer. Belirtilen bu vakitte namaz kılmak caiz değildir. «Çünkü o sırada Cehennemin ateşi tutuşturulur.» Bu vakitte namaz kılmak yasaklanmıştır. Ezan okununcaya kadar beklenip, öğle namaz kılınmalıdır. «Zeval vaktinin geçişinden/gölgenin doğuya doğru meyletmesinden sonra yine namaz kıl.» Gölge zeval vaktine kadar azalarak en son küçülüp, insanın ayakları altına kadar gelir. Ardından doğuya doğru uzamaya başlar. Öğle ezanı ile birlikte gölge batıdan doğu yönüne doğru harekete geçmeye başlar. «Zeval vaktinin geçişinden/gölgenin doğuya doğru meyletmesinden sonra yine namaz kıl. Çünkü o vakit kılınacak namaz (melekler tarafından) şahit ve hazır olunan bir namazdır.» İkindi namazına kadar farz ve nafile namaz kıl. İkindi namazına kadar dilediğin sayıda nafile namaz kılabilirsin. İkindi namazına kadar kerahat vakti yoktur. «İkindi namazını kıldıktan sonra güneş batıncaya kadar namaza ara ver.» İkindi namazını kıldıktan sonra güneş batıncaya dek artık nafile namaz bile kılma. Güneşin batışından önce aynı doğuşundan önce olduğu gibi namaz kılmak haram kılınmıştır. Zira güneş şeytanın iki boynuzu arasından batar. Bir Müslüman'ın bilerek ikindi namazını güneşin batmasına yakın bir vakte kadar kılmayıp, ertelemesi caiz değildir. Böyle yaparak güneşe secde eden kafirlere benzemiş olur. İkindi namazını bu vakte ertelemek kafirleri taklit etmek olur ki, Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- bu namazı münafıkların kıldığı

namaz olarak isimlendirmiştir. Çünkü münafık kimse güneşin batışını gözetler. Güneş sararıp, batmasına yakın bir vakit yüce Allah'ı çok az anarak hızlı bir şekilde dört rekat ikindi namazını kılar. Ey Müslüman! Sen de böyle yaparak kâfirlere ve münafıklara benzemekten uzak dur. İkindi namazını bilerek güneşin batmasına yakın sararma vaktine kadar erteleme. «Çünkü güneş şeytanın iki boynuzu arasından batar, kâfirler de o zaman güneşe secde ederler.» diye buyurdu. Devamla Amr –radıyallahu anh- "Yâ Nebiyyallah! Bana abdestten de bahset." der. Bunun üzerine Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-: «İçinizden her kim, abdest suyunu hazırlayıp ağzına burnuna su verir ve burnunu sümkürüp temizlerse, mutlaka yüzünün, ağzının ve burnunun günahları sakallarının uçlarından dökülür.» İnsan abdest aldığı vakit vücudundan damlayan son damla ile günahları dökülür. Yüzünü yıkadığı vakit, ağız, burun, yüz ve gözleri ile işlediği günahlar su ile akar gider. Amr b. Abese bu hadisi, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sahabelerinden olan Ebû Umâme'ye haber vermişti. Ebû Umâme –radıyallahu anh-; «Ey Amr b. Abese, bir işten dolayı bunları yapan kişiye verilen bu büyük mükâfatlar konusundaki sözlerini iyi düşün!» ikazında bulundu. Sanki bu sahabe abdest alan ve namaz kılan kimseye günahlarının af olması gibi bu kadar çok mükafatın verilmesini çok büyük görmüş ve Amr –radıyallahu anh-ı' iyice düşünmeye davet etmiştir. Amr –radıyallahu anh- ise cevaben; "Ey Ebû Umâme! Yaşım ilerledi, kemiklerim zayıfladı, ecelim yaklaştı. Ne Allah'a ne de Rasûlullah'a yalan söylemeye ihtiyacım yok." demiştir. Sahabelerin hadis uydurarak Allah Subhanehu adına yahut Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- adına yalan söylemeleri asla düşünülemez. "Ben bu hadisi Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den bir, iki, üç hatta yedi kere işitmemiş olsaydım asla rivayet etmezdim." Bu hadisi Nebî –sallallahu aleyhi ve sellem- bir defa değil yedi defa tekrarlamıştır. Araplar yedi ifadesini kesret/çokluk ifadesi olarak kullanırlar. Bu hadisi peygamberimiz defalarca tekrarlamıştır. "Ancak ben bu hadisi, bundan da fazla duymuş bulunmaktayım."

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/6610